

LBRIS

We know
books

LORELEI

IONEL TEODOREANU

LITERA
București

Cuprins

Partea întâia. „Pe harfa răsturnată a ierburilor tale, Vară...”	5
Partea a doua. „... Trupul și sufletul meu sunt începutul unui mare cântec...”	34
Partea a treia. „... Și tremurul mâinii care-l caută”	54
Partea a patra. Prietenul Nathan	157
Partea a cincea. „Anii mei tineri au sunat a cântec...”	193
Partea a șasea. „... Dar am trecut pe lângă el cu dragostea de mână...”	231
Partea a șaptea. „... Și am rămas cu mâna întinsă ca a regelui Lear”	292

Lorelei
Ionel Teodoreanu

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Dorina Lipan
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman
Copertă: Bell Studio

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEODOREANU, IONEL
Lorelei / Ionel Teodoreanu – București: Litera, 2025
ISBN 978-630-342-683-9
821.135.1

Partea întâia

„Pe harfa răsturnată a ierburilor tale, Vară...”

Trenul se opri leneș, cu un fumător posomorât la fereastra unui compartiment de clasa întâia. Gară mică.

Tot așa trec, cu literă mică, versurile lui Francis Jammes, ducând în trap mărunț, spre cerul cel mai dulce, și-n varatec parfum de sulfină, livanțică, mintă și romaniță, numele fetelor de altădată.

Oprire de trei minute. Numai trei. Dar iată ce se întâmplă în lumină de iunie. Sosise în dosul gării o vastă trăsură de țară, veche și ponosită, adusă de niște căluți zburliți și urecheați, cam rudă cu măgărușii. Un zâmbet aburise lumina deasupra acestei trăsuri, venită parcă dintr-un odinioară al amintirii, prin lanuri de grâu și maci.

La gâtul cailor cânta lin cling-cling de clopoței.

O fată vorbea tare cu vrăbiile în luna cireșelor și râdea cu dinți proaspeți; a doua, mai cuminte, mai măicuță la umbra genelor negre, avea în brațe un mănunchi de flori câmpenești, sprinten multicolore. Purtau pe cap acele pălării de pai, împletite în Ardeal, abia puse pe creștet – plutind în soare ca lotușii pe ape – și prinse cu elastic pe sub bărbie, să nu le răstoarne vântul. Rochii de pânză, cam mototolite, cu mâneci scurte. Sandale. Din spate, deopotrivă de înalte, păreau surori, din față, prietene tinere care s-ar scobori din același scrânciob, unde-au plutit râzând alături aninate în soare, cer și vânt, la fel vii, la fel amestecate de vară, aducând pe pământ un neastâmpăr aerian.

Și în jurul lor, atunci revărsate din trăsură, într-o îmbulzire și o foială de hulubi speriați, pachete, pachetele și coșuri de papură, toate făcute și legate ca vai de lume. Pe deasupra, un geamandan bușit, încins cu sfoară și frânghiuță, un termos și o liotă de pui de găină cu glasure suprasoprane de rândunele piuind sub o streășină. Din trăsură mai coborâse o babă cernită; de pe capră, un moșneag cu musteți fudule și coada biciului înfiptă în carâmbul cizmei. Iar cânele ciobănesc, mișos, hirsut și plin de scaieți, se tolănise la umbra trăsorii, cu palpitații trandafirii de limbă lungă, răstindu-se c-o bruscă tresăltare mânioasă la câte-o muscă.

Fetele se mișcă iute ca puii secundelor, în timp ce baba și moșneagul, cu grabă terestră de broaște țestoase, aduceau spre tren calabalâcul.

Fata cu glas vesel sosea cu biletele, ținând un coșuleț într-o mână. Dar chiar lângă scara vagonului se împiedcă și căzu, răsturnând coșul cu cireșe negre drept în fața trenului. Bombate și elastice, hultoanele se risipiră ca o turmă de mânji sălbateci într-o depărtare văzută de sus.

– Vai de mine!

Se și ridicase. Pălăria îi căzuse pe spate, rămânând atârnată de elasticul alunecat în jurul gâtului. Negru, des și creț, părul îi împrejmuia compact tâmplele și ceafa, umflându-se tumultuos, c-un fel de mișunare sălbatecă și ageră, ca hoardele barbare, călări venite și cu suliți, în jurul unei înșorite cetăți cu portocali în floare. Căci fruntea, obrajii și gâtul erau în ceasul cel mai luminos fraged al tinereții.

Mâna celeilalte îi cuprinse afectuos umărul, împingând-o ușor spre scară.

– Hai, Luli, hai, pleacă trenul.

Silabele numelui sunară în lumină – Lu-li – ciocnindu-se ușoare ca o chemare de pasăre nevăzută, sus, printre frunzișuri de câng.

Luli făcu o mișcare de cumpănă nehotărâtă între tren și cireșe, dar învinsă de gornița plecării, se sui, cu două lacrimi alungite pe obraji.

Atât. Trei minute.

Dar între miliardele de minute ale vieții, sure ca pânza păianjenilor morți, acestea se iviseră cu grația și prospețimea unor acuarele de Tonitza.

Trenul porni.

Un căluț întoarse capul după tren, trimitându-i zvon blând de clopoței rămași în soare de iunie, cu numele fetelor de altădată.

Fumătorul posomorât de la fereastra compartimentului de clasa întâia aprinse o nouă țigară de la focul celei pe sfârșite, dar nu pentru timpul încet și lung, ci pentru bătaia de inimă înviorată pe care-o ai atunci când într-o carte anostă descoperi un citat încântător.

*

C-un deget, Luli își scoase elasticul care-o strângea de gât, răsturnându-și pălăria pe genunchi. De obicei, după

ce se descopăr, femeile își potrivesc părul cu mâinile, instinctiv. Luli însă n-avea nevoie. Părul ei se pieptăna singur, parcă sculptat într-o izbucnire de vânt, afirmând conturul vitalității lui vibrante. Și avea gâtul acela avântat, galeș și mlădiu, înduioșetor de pur, al adolescenților decapitați în vechimea timpurilor, care-au devenit apoi mucenici tineri în moarte pe icoanele bisericilor. Și ca și aceștia, rămași la fereastra creștină a veșniciei lor, cu tot copilărescul colorit al obrazilor umeziți de lacrimile picurate după cireșe, Luli avea o gravitate meditativă, ca și cum ar fi ascultat zvonuri și coruri într-o depărtare a sufletului și a vremii.

Parcă o uitase pe Gabriela, deși numai ele erau în compartimentul de clasa a doua, față în față, lângă fereastră, hurducate de roțile aceluiași tren care o ducea pe Luli spre bacalaureat. Gabriela acoperise geamul din dreptul ei cu perdeluța cafenie, rămânând în umbră. Lumina de afară avea splendoarea toridă a verii pe stânci calcaroase; arșiță de iunie secetos. Dar nu se înduplecase să tragă storul și în dreptul lui Luli. Nu numai c-o înfrumuseța învăluirea soarelui, dar parcă o și hrănea, ca pe fructele tropicale.

Alături de Luli, Gabriela nu mai simțea nevoia cărților, măcar ținute pe brațe, dacă nu și cetite. Ca o fereastră deschisă pe-o mare lumină de lună cu abur de liliaci înfloriți, preajma lui Luli îi dădea o ușoară exaltare visătoare. Dacă ar fi fost bărbat, Gabriela ar fi simțit delaolaltă teama și ispita unei pasionate îndrăgostiri. Era însă o nuanță care înlătura echivocul. Un lied de Schumann te tulbură ca prezența dragostii la optsprezece ani, fără să-ți dea nevoia de a-l strânge în brațe, de a-l avea numai pentru tine, de a-i spune „tu“ ochi în ochi, respirându-l posesiv. Așa se simțea alături de Luli: cuprinsă de o proaspătă încântare contemplativă care-o seducea, fără să-i dea imboldul

de-a seduce. Căci raporturile ei verbale cu Luli, aveau același firesc, același calm și aceeași intimitate ca și până atunci, pe care, din alt punct de vedere, nici noua ei situație de profesoară a lui Luli nu le alterase. Schimbarea din ea față de Luli coincidea cu surpriza apariției, după o despărțire de patru ani, a unei fetițe numite „Luli-boy“ odinioară, revăzută atunci, pe peronul gării Galați, cu mirare, alta deși aceeași, nouă ca și numele Luli, rămas singur pe buzele Gabrielei, deprinsă ani de-a rândul să-i spuie Luli-boy, adică băiețelul Luli.

Când se cunoscuseră, Luli avea cinci ani, Gabriela, nouă. Un plod și o fetiță. Tatăl lui Luli, până atunci judecător de instrucție la Bârlad, fusese avansat judecător de instrucție cu grad de președinte la Galați, unde tatăl Gabrielei era avocat, tot de la Bârlad venit înainte de căsătorie.

– Gabriela, vei avea o nouă prietenă. Vezi să fii drăguță cu ea.

E greu să fii „drăguță“ cu prietenele impuse de capriciul tatei, mai ales când ești fetiță singură la părinți, abia cuprinsă de pasiunea lecturilor. Dar Lucica Novleanu era într-adevăr dezagreabilă. I se spunea și „Cica“ fiindcă numele Lucica, dat de părinți, nu încăpuse încă întreg prin gurița ei până la trei ani, iar de atunci, mândră se vede că toate poveștile apăreau cu numele ei „Cică“ drept steag și goarnă, începea și ea mai toate frazele, cu un „cică“ spus c-un fel de trufie zburdalnică de mânzoc care nechează cu capul în sus, scuturându-și coama.

– Cică, tu cine ești?

– Gabriela Nei.

– Spune și mata frumos cum te cheamă, o îndemnase tatăl ei, de la spate.

Dar Lucica scuturase capul negativ. Cum era cu puțință ca o fetiță știutoare de povești să nu cunoască numele

ei cel care mergea în fruntea alaiului zânelor, zmeilor și feților-frumoși?...

– O cheamă Lucica, dar noi îi spunem Cica. Știți, e cam sălbatecă, o scuzase zâmbind magistratul.

La acea epocă, Lucica Novleanu era numai ochi și păr. Un păr și niște ochi de Herodiadă. Gene zburlite, păr creț, slabă ca un greier de iarnă, o paloare caldă și un arzător clocot în ochii prea mari pentru trupul ei. Cotrobăia cu ochii, ca o țigancă cu mânilor, tot ce vedea în jurul ei. Asta durase cât timp stătuse captivă pe scaunul din salon. Apoi venise fatalul: „Hai, Gabriela, arată fetei jucăriile tale“.

Gabriela o luase de mână să o distreze. Dar mânuța cu degete lungi îi scăpase din mâni ca o șopârlă.

– Cică, fii tu calul meu.

Imperativ.

Gabriela fusese; era bine-crescută.

– Cică, tu ai păpuși?

Le avea intacte în somnul lor de domnițe vrăjite. Lucica le mobilizase imediat, ducându-le la război în pas de defilare, cu trâmbițe în glas și armate dușmane în mâni.

– Cică, tu ai doctor?

N-avea.

Avea în schimb lacrimi de văduvă, fiindcă păpușile făcuseră atâtea vitejii, spunea Lucica, încât erau numai bune de înmormântat.

Peste puțin timp, Gabriela aflase cu o adevărată groază că părinții micului ciclon cumpăraseră casa de alături. Și, câteva zile după mutare, Lucica apăruse singură la ei în ogradă – se strecurase, se vede, fără de știrea părinților –, intrase pe la bucătărie și o descoperise pe Gabriela tot în odaia măcelului, unde îi pusese în brațe o păpușă gătită ca miresele, spunându-i cu un ton de protectoare dojană:

– Cică, să nu mai plângi la război.

Și fugise cum venise.

Păpușa fusese curcubeul de după furtună.

Lucica Novleanu era mai puțin un ciclon decât părea la primul contact. Putea să asculte povești ceasuri de-a rândul, mult mai concentrată decât copiii cuminiți. Le asculta însă fără lene, fără somnolență, fără „cap în poală“, cu dinții încleștați, cu bărbia proiectată în afară, reze-mându-și capul slab și palid în mânuța uscată cu degete prelungi. Atitudinea ei avea ceva primitiv oriental. Îți venea s-o îmbraci cu șalvari, punându-i mărgelile albastre la gât, brățări în jurul gleznelor, și pe cap, basma de culoarea macului.

Gabriela nu se mai putea gândi la povești, fără să nu-i apară întipărită în minte Lucica, ascultându-le. La început, poveștile erau un fel de bir: hrană balaurului ca să fie blând.

Lucica nu-i mulțumea. În schimb, însă, apărea din senin, aducându-i cele mai ciudate daruri: burateci, greieri, fluturi, clei de cireș, pui de șopârlă, broaște țestoase, licurici – cu o demnitate de șef de trib african împrietenit cu o fată albă. După un an, însă, Lucica nu mai era acceptată ca o fatalitate, ci dorită. Absența ei lăsa un gol în Gabriela, pe care nici o distracție nu-l putea acoperi. Avea, firește, prietene de vârsta ei, cu care se putea juca în felul fetelor și vorbi. Nici una însă nu se apropiase de ea ca Lucica, în clipele când o asculta, privind-o cu ochi de țigancă ghicitoare în ghioc. Sub formă de ciclon nu-i mai apăruse de la războiul păpușilor. La „Gabica“ era cu minte. Când era însă la ea acasă, Gabriela o „auzea“: drac împielit. Era în ograda ei ca o ploaie de vară, până și pe acoperiș, cântând, răzând, dialogând cu ea, cu pietrele, cu copacii, cu câinii și pisicile, organizând mereu războaie din care nu ieșea mai cruțată decât păpușile Gabrielei, căci genunchii, coatele și fruntea ei, de la cucui până la zganca, purtau toate semnele eroice.

Apoi venise faza „Luly-boy“.

La șaisprezece ani, Gabriela era domnișoară cu admiratori, pe câtă vreme vecina ei era o Scufiță Roșie din cursul inferior cu nota șase la conduită. Avea obraji sănătoși de ulcică țărănească plină de căpșune, aceiași ochi splendizi de șatră și un năsuc tot atât de impertinent ca și răspunsurile ei. Dar abia crescuse.

Vecine, veneau la școală împreună, și împreună se întorceau acasă. De când începuse să învețe englezește, Gabriela îi spunea: „Luli-boy“. Îi bătea dimineața la fe-reastră, și Luli-boy apărea cu bereta pe-o ureche, mân-când totdeauna pe stradă o felie de pâine unsă cu unt. Era foarte apreciată în clasa a șasea, de când cu răspunsul dat profesoarei de matematică, domnișoara Țitron: gal-benă ca lămâia – ficat – și c-o ușoară dicțiune grecească. Gabriela avea teză. Luli-boy venise într-un suflet să-i aducă sticluta cu cerneală uitată la ea. Domnișoara Țitron o surprinsese înconjurată de fetele care-i admirau părul, genele și vivacitatea de vererită îmblânzită.

– Ce cauți aici, fetițo?

– Am venit la prietena mea.

– Care prietenă? Ce prietenă? Cine îndrăznește?

Dar Luli nu-și pierduse cumpătul. Scuturându-și părul, cu mișcarea aceea de mânz care nechează – păstrată din întâia copilărie –, răspunsese pompos, cum ar spune un rege „poporul meu“:

– Clasa a șasea.

Zâmbise și profesoara.

De atunci, și în cancelarie, Novleanu Lucia era numită „prietena clasei a șasea“. Evident, măgulirea era de par-tea lui Luli-boy: oricum, fetiță din cursul inferior. Dar cu toată diferența de vârstă, de rang școlar, și cu tot presti-giul pe care-l avea Gabriela față de ea, Luli-boy nu era ordonanța Gabrielei, ci mai degrabă pajul ei răsfațat.

Tovărășia lor surprindea mai ales pe prietenele Gabrielei, care se bucura de o mare reputație școlară.

– Ce poți tu vorbi cu dracul acesta?

A vorbi, în sensul orgolios adolescent: adică schimb de gânduri, filosofare în doi, confidențe, proiecte împărtași-te, complicitate mândră de generație nouă.

Mirarea prietenelor Gabrielei nu izvora numai din con-trastul vârstelor – ireductibil pentru fete abia tinere –, dar și din natura lui Luli-boy, atât de opusă Gabrielei. Căci Luli-boy era un fel de Aghiuță care stimula în recreații duhul băiețesc al cursului inferior, organizând tot răz-boaie, oarecum sportive: cu mingea, săniuța și chiar sabia de lemn – de pe urma cărora, participantele stângace sau temerare se alegeau cu semne ca și păpușile Gabrielei.

– Parcă-i fată de militar, nu de magistrat, se spunea la liceu.

Pe câtă vreme Gabriela, cu toate că învăța tenis, pati-naj, înot și călărie, și dansa pe deasupra, era socotită și școlar și extrașcolar ca o „intelectuală“.

Și totuși, Luli era încorporată în intimitatea Gabrielei, fiind, ca și mai înainte, „auditoriul“ ei. Îi istorisea toate lecturile, comentându-le, parcă neluând în seamă dife-rența de vârstă. Și ochii lui Luli-boy se deschideau gravi și arzători, ca și odinioară când era o mică țigăncușă albă care asculta povești. Parcă erau două ființe în ea: una care trăia exterior, pasionat și copilăros, vorbăreț, agresiv, numai clocot și neastâmpăr; și alta care asculta transmi-siunile Gabrielei cu o prematură concentrare în ochi.

Tot așa intra, fără s-o știe și s-o audă nimeni – câinii n-o lătrau: avea darul de-a se împrieteni de îndată cu toate dobitoacele – și se instala în odaia Gabrielei jos pe covor, cu spatele rezemat de perete. Gabriela o simțea cu coada ochiului. Dacă lucra, continua până ce isprăvea, fără grabă, trimițându-i în treacăt un zâmbet prietenos.

Nu numai că n-o deranja, dar prezența ei înviora intimitatea, ca ochii unei stele deschși în fiecare seară la fereastră, într-același loc al cerului. Era de acolo, deși venea de afară. Dacă ardea focul în sobă, mai aducea un lemn de la bucătărie și se uita apoi la foc. Alteori se uita la Gabriela cum lucrează, ca și la foc. Alteori, cu capul răsturnat pe spate, se uita în sus, ca un ciobănaș pe un vârf de munte.

– La ce te gândești tu, Luli-boy? o întrebase odată Gabriela, cu condeiul în mână, intrigată de perfecta ei pasivitate.

– Așa... departe...

Și mâna ei îngustă, cu degete fine, făcuse un gest grațios, ușor, ca și cum și-ar fi muiat degetele în coardele unei harfe: mâna cu care făcea numai drăcii pe-afară.

Locul acela de lângă zid era al ei, ca și cum ar fi germinat acolo.

Mai avea și alte drepturi în casa Gabrielei. La bucătărie, primăvara, ea învârtea puii în frigare, deasupra jarului, ronțând un morcov crud. La bucătărie i se spunea Luluța, și era foarte bine primită. Se interesa de pisici, de câni, de puii lor și de tot ce se întâmpla cu fructele și legumele în apă și foc.

– Ei, Luluța nu-i ca duduia noastră, spunea bucătăreasa. Are să fie o gospodină...

Își vâra năsul în toate oalele cercetând și adulmecând, aducând Gabrielei miros de bucătărie și informații despre „ce-aveți la masă“. Avusese un singur conflict la bucătărie. Dăruise odată Gabrielei un pui de cioară, prins de ea. Peste câțva timp, darul căpătase glas de bariton și năravuri păsărești. Gabriela îl expulzase la bucătărie. Ion, așa îl botezase Luli, era un cioroi privilegiat: se îngărășase din cale-afară, făcând burtă de crap – cum spunea Luli – fiindcă bucătăreasa era convinsă că ea l-a îmblânzit și că nu pleacă de dragul ei, cu toate că-i cam tăia aripile. Într-o

zi, Ion dispăruse. Că l-au mâncat pisicile, c-a zburat... Dar bucătăreasa se uita de-atunci cam chiorâș la Luluța.

– Tu? o întrebase Gabriela confidențial.

– El, răspunse Luli, bătând din palme în chip de zbor.

Cărțile Gabrielei ea le tăia cu un cuțit de masă, care părea paloș în mânuța ei. Așa că era la curent cu toate lecturile Gabrielei, întâi prin titluri și fraze culese la întâmplare, apoi prin istorisirile devenite o tradiție. Cu lecturile personale și directe ajunsese la muschetarii lui Dumas. Prin Gabriela însă trecuse de Loti, Farrère și Turgheniev, ajungând până la Dostoievski. Făptura ei minusculă, cu numele eroilor lui Dostoievski în gură, dădea impresia furnicilor care duc fire de pai uriașe, cu o mare seriozitate.

La începutul primăverii, Luli-boy dispărea inexplicabil.

– De ce n-ai venit aseară? o întreba Gabriela dimineața când se duceau la școală.

– Am avut treabă, răspundea mica școlăriță, evitând s-o privească pe cea din cursul superior.

Până când, într-o seară a unui început de primăvară, intrigată de anuala repetare a acestor dispariții și simțind lipsa ei în odaie, Gabriela plecase în investigație. O căutase acasă. Dar acasă toți o credeau la Gabriela. Nu era nicăieri. În sfârșit, printr-un pur hazard, ridicând ochii spre cerul înserării, Gabriela o descoperise pe acoperiș.

– Ce faci acolo, Luli-boy?

– Sst! îi răspunse Luli-boy cu un deget pe gură, apărând din cerul hornurilor. Și, scoborându-se de acolo, îi încredințase la ureche secretul: aștepta cocorii. Exact reeditarea prieteniei cu clasa a șasea.

Cum pui pe marginea ferestrei firimituri pentru vrăbiuțele familiare, Gabriela îi pregătea uneori câte o surpriză: bomboane, fructe, alune, turtă dulce, ascunse alături de locul ei, sub faldul unei perdele. De aceea, mâna lui Luli, după ce se așeza, făcea câte o mică inspecție laterală.

Gabriela o auzea ronțâind. De mulțumit, nu mulțumea. Dar odată o rugase pe Gabriela să se plimbe numai cu ea. Leșiseră împreună. Luli o condusesse la debarcader.

– Gabico, hai să facem o plimbare cu barca, o invita-se ea, arătând o barcă multicoloră, cu motor și steguleț.

– Luli-boy, n-am bani la mine.

– Dar am eu, zise Luli deschizând mâna cu tezaurul.

Când venise ceasul despărțirii, Luli-boy era încă în cursul inferior. Gabriela absolvise liceul. Tatăl ei obținuse un loc de avocat în contenciosul Băncii Naționale de la București, așa că plecarea ei la universitate însemna și părăsirea Galaților, a camaradelor de școală, a casei copilăriei și a lui Luli-boy. Mai cu seamă. Accentul acestei melancolii de hotar cădea pe Luli-boy. În ea se încarna intimitatea anilor de copilărie și de școală. Ea era puil rămas în cuibul gol, în clipa călătoriei spre viață. Și totuși, niciodată Luli-boy nu fusese mai veselă decât în ceasurile împachetării. Zburda prin odăi, parcă încântată de sonoritatea de biserică a casei care se golea. Ea fusese zâmbetul mutării, zâmbetul copilăriei de care te desparti. Mică în sine, părea și mai mică alături de dulapurile scoase pe ușă și alături de camioanele cu cai normanzi.

La gară, lume multă venită să-și ia rămas-bun. Luli, ni-căieri. Gabriela o căutase pe sub canapele, printre paltoane, convinsă că iar le face vreo farsă. Dar nu-i dăduse de urmă, cu toate că minutarele deveneau solemne ca genele unei agonii. Și abia în clipa clopoțelului care mai amintea parcă o ultimă oară sunetul recreațiilor școlare, Gabriela, uitându-se din întâmplare pe fereastra care dădea pe cealaltă parte a trenului, o descoperise pe Luli-boy plângând cu ochii țintă la fereastră, mică și singură în fața trenului ca greierul baladei lui Topârceanu: „Cri-cri-cri, toamnă gri, tare-s mic și amarât“. Nici n-avusese timp să o sărute. Trenul se urnea, în timp ce Gabriela lupta să deschidă

fereastra. Dar Luli-boy, sub ochii ei înspăimântați, după ce trenul pornise, se luase după tren c-un trap iute și zvârlise pe fereastră un mare pachet plat: ediția de lux a poeziilor lui Eminescu. Și-apoi – fiindcă mai toți călătorii priveau scena, țipând la ea: „Ia seama, fetițo, are să te calce trenul!“ – își scuturase iar capul și, cu ochii zburliți de fulgere, scosese o limbă drăcească, lăsând trenul să defileze prin fața ei.

Cu tot plânsul, Luli fusese tot zâmbet în ultima clipă a despărțirii.

De-atunci, căile lor se despărțiseră, parcă pentru totdeauna. Luli-boy rămăsese la Galați, printre vechile amintiri, devenind „fetița cu care mă jucam în copilărie“. Așa se păstrase în mintea Gabrielei: miniaturală, grațioasă și zburdalnică, iluminând uneori asupra somnului, în clipa unei întâmplătoare amintiri, fața Gabrielei, cu un zâmbet care exprimat în vorbe ar fi însemnat: „Ce draguț copil“. Se gândea la ea tot mai rar, fiindcă trăia intens anii universității: altă muncă, alte distracții, alți camarazi, alt oraș. Câtă vreme trăiseră alături, și-o încorporase ca pe-o amuletă, făcând-o să participe astfel la viața vârstei ei. Acum însă, de când se despărțiseră, vârsta devenise ocean între ele, păstrând-o pe Luli la un orizont, invizibil de mică, abia punct.

După ce-și luase licența, îndemnată pe de o parte de situația modestă a părinților ei încurcați bănește în vremuri din ce în ce mai grele – boli, ipoteci intrate în conversiune –, iar pe de altă parte cuprinsă de dorința vieții neatârinate, caracteristică mai ales generațiilor de după război, sătulă de tutelă și sedentarism, căutase o posibilitate de câștig oricât de modest, hotărâtă să-și treacă doctoratul în litere fără ajutorul părinților. Ocazia se ivise. Fosta ei profesoară de franceză de la Galați îi oferea suplinirea catedrei în timpul concediului nelimitat obținut